

nosti byly zápůjčky alespoň co do poloviny celé pohledávky žalované spořitelny poskytnuty členu jejího výboru Josefu K., a jestliže spořitelna vede saldokonto pouze na jméno Marie K., je to prý jednání fingované, kterým žalovaná chtěla obejít shora uvedený zákonný předpis o nepřipustnosti poskytování zápůjček členu spořitelního výboru. Proto je prý zástavní právo podle úvěrního prohlášení pod pol. C 6 na polovině nemovitostí patřivší Josefu K. vloženo neplatně a nemůže k němu při rozvrhu býti přihlédnuto. Při rozvrhování roku odůvodnilo však žalující družstvo podaný odpor proti příkázání zmíněné částky žalované spořitelně tím, že pohledávka není přesně zjištěna, nýbrž pouze úvěrním prohlášením a listinou o zřízení jistoty, a dále že z předloženého originálu konta je zřejmé, že dluh náleží pouze Marii K., nikoliv Josefu K. Z toho je viděti, že se žaloba opírá o docela jiné důvody, než byly uplatňovány při rozvrhovém roku, takže ji podle toho, co shora uvedeno, nelze pokládati za žalobu podanou k vyřízení odporu ve smyslu § 231, odst. 2, ex. ř. Nižší soudy měly proto žalobu již z tohoto důvodu zamítnouti a neměly se jejími vývody věcně zabývati, třebaže žalovaná spořitelna nevznesla v tom směru žádných námitek, neboť k uvedené okolnosti jest přihlížeti z úřadu.

Čís. 17291.

Prohlášení žalobcovo o částečném zpětvzetí žaloby učiněné teprve v dovolacím řízení (došlé soudu v den doručení rozsudku odvolacího soudu) nemá vlivu na otázku přípustnosti dovolání.

(Rozh. ze dne 5. května 1939, Rv I 1/39.)

Poďáním ze dne 8. září 1938, opatřeným podpisem právního zástupce, prohlásil žalobce, že se vzdal nároku na zaplacení částky 440 K 10 h a že omezuje proto žalobu na 7.000 K s příslušenstvím. Toto poďání došlo soudu dne 9. září 1938, t. j. téhož dne, kdy byl doručen stranám rozsudek odvolacího soudu.

Nejvyšší soud nevyhověv dovolání uvážil o přípustnosti dovolání se zřetelem na obmezení žaloby na částku 7.000 K v

d ů v o d e c h:

Žalobcovo oznámení ze dne 8. září 1938 došlo k soudu dne 9. září 1938, tedy téhož dne, kdy byl rozsudek odvolacího soudu doručen oběma stranám. Nemá právního účinku v otázce přípustnosti dovolání. Omezení žaloby není v podstatě nic jiného než částečné zpětvzetí žaloby, jež podle § 237 c. ř. s. je bez odpůrcova svolení dovoleno jen do počátku prvního roku a jestliže se žalovaný k němu nedostavil, také ještě při něm. Zřekne-li se žalobce zároveň svého nároku, může býti žaloba

vzata zpět bez přivolení žalovaného až do konce ústního jednání (rozhodnutí č. 16384 Sb. n. s.). Mimo to je podle druhého odstavce § 416 c. ř. s. soud na své rozhodnutí vázán, jakmile byl rozsudek prohlášen, a podle prvního odstavce téhož zákonného předpisu nastává účinnost rozsudku vůči stranám doručením jeho písemného vyhotovení, tedy v souzeném případě dnem 9. září 1938, kteréhož dne právě došlo žalobcovo omezení žaloby k soudu první stolice. Písemné vyhotovení rozsudku je právě základem pro jeho přezkoumání podle opravných prostředků, jakož i pro posouzení rozsahu jeho právní moci a vykonatelnosti a nemůže prohlášení žalobcovo o částečném zpětvzetí žaloby teprve v řízení dovolacím míti vliv na otázku přípustnosti dovolání.

Čís. 17292.

Pro žalobu na vynucení povinnosti rozsudího, aby podepsal nález smluvčího soudu zřízeného podle českého zák. o myslivosti č. 49/1866 z. z., jehož byl podle smluvního závazku členem, je pořad práva přípustný.

(Rozh. ze dne 6. května 1939, R I 86/39.)

Srov. rozh. č. 16878 Sb. n. s.

Nálezem smluvčího soudu, zřízeného podle českého zákona o myslivosti ze dne 1. června 1866, č. 49 z. z. pro honební obvod okresu K. v K., bylo Honební společenstvo v K. odsouzeno zaplatiti žalobcům náhradu škody zvěří způsobené v částce 650 K. Žalovaný byl důvěrníkem jmenovaného společenstva. Žalobci tvrdí, že vyzvali členy smluvčího soudu ústně a žalovaného písemně k potvrzení právní moci a vykonatelnosti uvedeného nálezu. Ostatní členové smluvčího soudu vyhověli této výzvě, naproti tomu žalovaný výslovně prý odmítl právní moc a vykonatelnost potvrditi, ačkoliv dle tvrzení žalobců jest k tomu povinen jak podle zákona, tak i podle smlouvy, kterou převzal na sebe funkci člena smluvčího soudu. Domáhají se proto výroku, že žalovaný jako člen řečeného smluvčího soudu jest povinen potvrditi svým podpisem na nálezu smluvčího soudu, že nález ten jest v právní moci a vykonatelný. Prvý soud žalobu odmítl pro nepřípustnost pořadu práva. Rekursní soud námitce nepřípustnosti pořadu práva nevyhověl a uložil prvému soudu další jednání. Z důvodů: Prvý soud odmítl žalobu, vycházející z právního názoru, že strana v souzeném sporu žalovati nemůže před řádnými soudy na splnění povinnosti rozsudího podepsati nález vydaný smluvčím soudem, protože má vyhrazený v takovém případě jen nárok na náhradu škody. Rekursní soud nesouhlasí s tímto právním názorem, k němuž byl první soud sveden rozhodnutím nejvyššího soudu Sb. n. s. č. 16878. Předmětem onoho rozhodnutí jest však případ po právní stránce zcela odlišný, ježto řeší sice stejný žalobní